

Koltai Istvánné

Ez én vagyok. 1936-ban készült a fotó a Gráf műteremben, és emlékszem, hogy a testvéreimnek adtam ezt a képet. Nem sok fényképész volt Egerben, talán kettő-három. A Gráf-műhely egy nagy fényképészet volt. Gráf nem volt zsidó.

1929-ben fejeztem be a polgárit [lásd: polgári iskola]. Szerettem volna ugyanúgy tanulni, mint Piri, de nem lehetett. A nagyobb testvéreknél még inkább volt pénz, és aztán mikor már hozzám ért, már elfogyott. Varni, az volt az egyetlen majdnem, ahova biztosan mehettünk. Úgyhogy [úgy

határoztak, hogy] a lányok menjenek varrni. Abban az időben nemigen lehetett mást tanulni, pláne zsidóknak. Valakihez beadtak, az apukának ismerőse volt, az is egy szabó volt, de rossz volt náluk. Az egy nem magyar származású zsidó szabó volt. Női szabó. Nagyon rövid ideig voltam ott, mert otthon csináltam az arénát, hogy énnem ottan nem jó. De azért megtanultam varrni, miután nekünk a kezünkben benne volt a varrás, miután apuka szabó volt.

Ugyanabban az utcában laktak a Greinerék, a férjemék, mint mi. És odamentem varrni, a Greiner Dórához. Hárman-négyen dolgoztak a műhelyben. A Dóra volt a főnök. Nagyon szigorú volt, mindig a fejemre olvasott dolgokat, mikor még nem volt a sógornőm, és mikor már elvett az öccse, mindig mondtam neki: te olyan utálatos főnök voltál, hogy az borzalmas. Egy-két évig inas voltam, addig nem kaptam pénzt, de örültünk, hogy elhelyeztek oda. Aztán fölszabadultam, és annak megfelelően fizettek. De ott nem volt munkaidő. Meg volt határozva, hogy hányra kellett járni, de most már nem tudom pontosan. Gondolom, hét vagy nyolc óra felé. És addig ott kellett lenni, amíg be nem fejeztük az elhímzést meg a mit tudom én, mit. Ameddig Egerben voltak [a Greiner lányok], ott dolgoztam.

Ott dolgoztam a férjem nővérénél a varrodában, és addig szereltem a vasalót, míg a férjem belém esett, és én meg őbelé, és aztán meg elvettük egymást. Én bírtam őt nagyon, mert okos fiú volt. Nem a legszebb volt, de nagyon okos volt, és én szerettem tanulni mindig. Eredeti jó fej volt az én férjem, nagyon szellemes és okos és intelligens. És tőle mindent meg lehetett tanulni, ami kellett az élethez. A férjem alapozta meg nekem az egész hozzáállásomat a dolgokhoz. Mert ő kommunista volt kezdettől fogva, a háború előttről. A férjem alapvetően egy nagyon rendes ember volt, és én átvettem, mert ő mérvadó volt számomra. Később én is nagy hitetlen lettem, mert a férjem kommunista volt.